CONTRA 4/2007

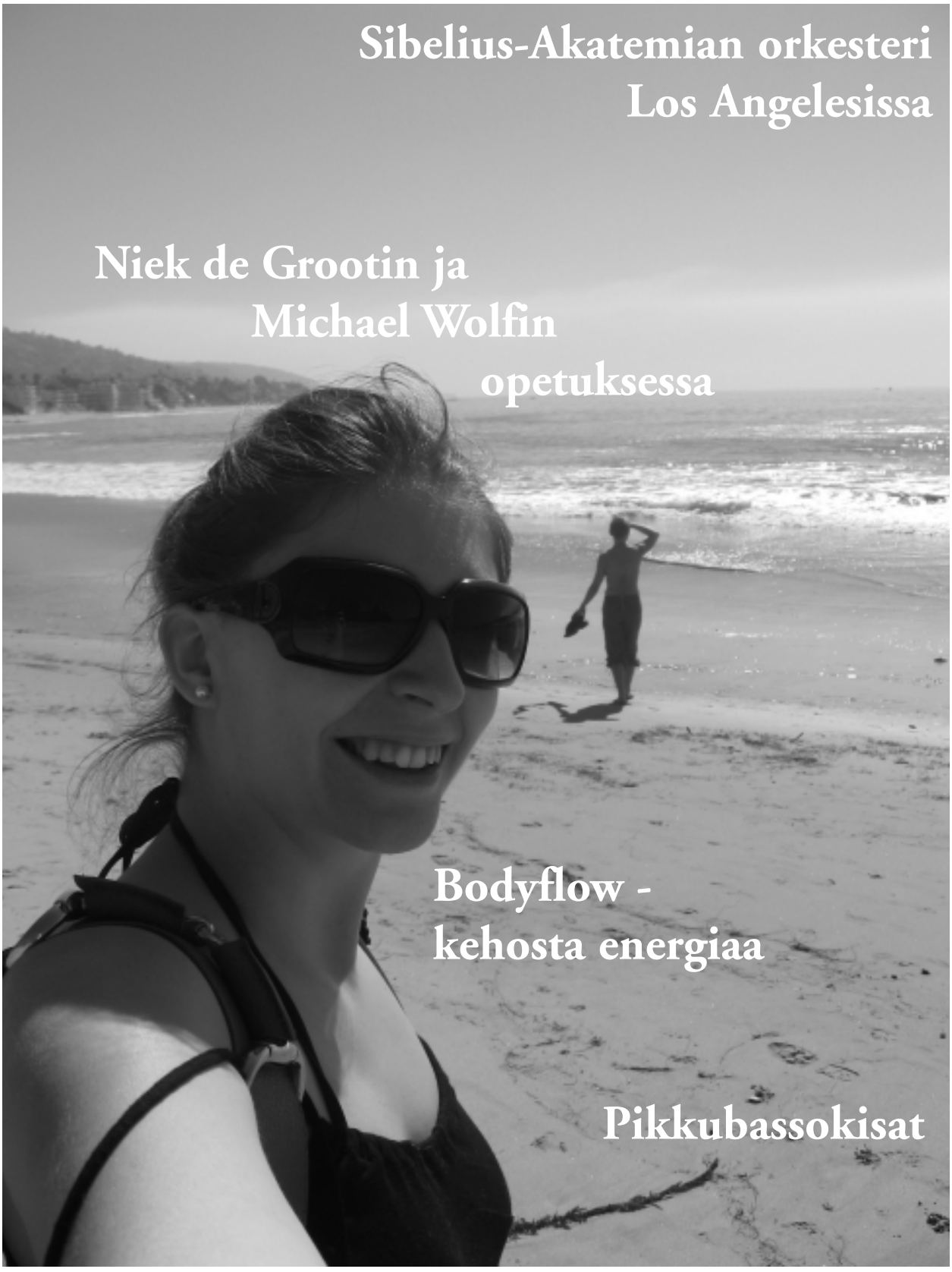

Sibelius-Akatemian orkesteri Los Angelesissa

Niek de Grootin ja Michael Wolfin opetuksessa

Bodyflow - kehosta energiaa

Pikkubassokisat

Kontra-C

Suomen kontrabassoklubi ry:n jäsenlehti

25. vuosikerta.
Ensimmäinen lehti julkaistiin vuonna 1982

Painos 190 kpl

Päätoimittaja: Henrica Fagerlund
Toimituskunta: Yhdistyksen hallitus
Mainossihteeri: Tomi Laitamäki
Taitto: Ari Mansala
Kopiointi ja jakelu: Reijo Jukarainen
Kerasivu Oy
tulostus@kerasivu.fi
puh. (09) 294 8383

ISSN 1459-7527

Perustettu vuonna 1976

Puheenjohtaja
Juha Kleemola
040 738 4698 juha.kleemola@siba.fi

Varapuheenjohtaja
Eila Saikkonen
050 351 3165 eila.saikkonen@siba.fi

Sihteeri
Juana Järvo
050 095 5688 juana.jarvo@siba.fi

Hallituksen jäsenet
Tuomo Matero
040 048 6729 tuomo.matero@edu.stadia.fi
Julius Pyrhönen
050 549 0546 julius.pyrhonen@siba.fi
Juho Vikman, nettisivut
041 454 2112 juho.vikman@siba.fi
Tomi Laitamäki
050 401 4572 tomi.laitamaki@siba.fi

Varajäsenet
Henrica Fagerlund
050 441 6379 henrica.fagerlund@siba.fi
Eero Ignatius
045 638 8328 eero.ignatius@edu.stadia.fi

Taloudenhoitaja, jäsenasiat
Tuomo Matero
0400 486 729 tuomo.matero@edu.stadia.fi

Sisällysluettelo

Infosivu 2
Pääkirjoitus 3
Puheenjohtajan tervehdys 4
Niek de Grootin mestarikurssi 5
Michael Wolfin luokalla - osa 1 6
Sibelius-Akatemian orkesteri Los Angelesissa 8
Kehossa on virtaa 16
Soittamisen iloa pikkubassokilpailuissa 17
Mukavaa ja jännää pikkubassokilpailuissa 19
Spelglädje på kontrabastävlingen 20
Jättekul och spännande på kontrabastävling 21
Myydään - Säljes 22

Kansi: Juana Järvon omakuva, taustalla Henrica Fagerlund (Laguna Beach, OC, Yhdysvallat)

Kontra-C on Suomen kontrabassoklubi ry:n jäsenlehti, johon jokainen jäsen voi antaa myös omia artikkeleitaan julkaistavaksi. Jutut lähetetään toimitukseen mieluiten sähköpostitse. Suositeltavin tiedostomuoto on Microsoft Word. Konekirjoitusliuskoja ja selviä käsinkirjoitettuja tekstejä otetaan vastaan postitse.

Aineisto toimitetaan päätoimittajalle:

Henrica Fagerlund
Kauppaneuvoksentie 12 A 8
00200 Hki

puh. 050 441 6379

kontra.c@gmail.com

Seuraavaan lehteen tarkoitettu aineisto pyydetään toimittamaan 15.02.2008 kello 16.00 mennessä.

SUOMEN
KONTRABASSOKLUBI

Valoa talveen!

Bassoklubilla oli hieno päivä marraskuussa. Saimme nauttia basson möreistä äänistä ja kuulla erilaisia soittajia ja kappaleita pikkubassokilpailun merkeissä. Nuorin soittaja oli 6 vuotta vanha ja vanhimmat olivat lukiossa, joten saimme kuulla soittoa alkeista alkaen ihan ammattiopintojen kynnyksellä oleviin saakka. Näyttää siltä, että bassonsoittajien tulevaisuus maassamme on turvattu, niin paljon lupaavia nuoria bassonsoittajia oli mukana! Lisää kilpailuista tässä lehdessä.

Sibelius-Akatemian basistit kävivät myös Los Angelesissa akatemian orkesterin kanssa. Matka oli lyhyt mutta huomattavan intensiivinen ja tapahtumarikas, eikä vähiten maestro Esa-Pekka Salosen ansiosta. Seura -lehti oli myös jostain kumman syystä mukana ja eräässä syksyn numeroista saattoikin nähdä kuvan, jossa arvoisa puheenjohtajamme, Juha Kleemola poseeraa vähäpukeisesti, hänet yllätettiin vaihtamasta vaatteita... Muutakin bassojäynää päätyi lehteen, nimittäin virallisessa orkesterikuvassa on tutun näköinen alttoviulisti takapultissa. Vai olisiko sittenkin Eilan basso jotenkin hassusti päässyt kutistumaan alttoviulun kokoiseksi?

Sitten onkin seuraavaksi joulu ja joululaulut raikukoon! Kun asuin vielä lapsuudenkodissa, soitettiin jouluna koko perheen voimin joululauluja. Bändissämme oli vaihtelevasti pianoa, kitaraa, viulua, saksofonia, selloa, laulua ja tietenkin kontrabassoa. Ja äitikin, joka on perheemme ainoa soittotaidoton, veteli hienosti fiiliksellä mukana erilaisia joulukilkutusperkussioita. Ne olivat ensimmäiset kokemukseni "bändisoitosta", eli "ei-klassisen/kevyen musiikin" soitosta ja hauskaa oli, vaikkei Petteri Punakuonon walking bass -kuviot ihan ensi istumalta toimineetkaan... Suosittelen lämpimästi: perustakaa jouluksi kotiin perhebändi! Nauttikaa musiikista ja laittakaa tiukkapipoinen itsekritiikki joululomalle. Tai jos perheessä ei ole muita soittajia tai kilkutusinnokkaita, niin heillehän voi antaa lahjaksi vaikkapa jouluisen konsertin.

Ljus i mörkret!

Kontrabasklubben hade en fantastisk novemberdag, hela dagen fick vi njuta av kontrabasens djupa klanger och höra olika spelare och stycken tack vare tävlingen för minibasister. Den yngsta basisten var bara 6 år gammal, medan de äldsta gick i gymnasiet, så vi fick höra en bred repertoir ända från nybörjarnivå till yrkesstuderande. Framtiden tycks lovande för vårt lands basister, vi har en lång rad unga duktiga spelare på kommande. Mera om tävlingen i denna tidning.

Sibelius-Akademins basister åkte till Los Angeles tillsammans med akademins orkester. Resan var kort men otroligt intensiv och händelserik, inte minst tack vare maestro Esa-Pekka Salonen. Tidningen Seura var också av någon underlig orsak med och i ett av höstens nummer kunde man se vår ordförande, Juha Kleemola posera halvklädd då han överraskades mitt i klädbytet... Också annat kul kom med i tidningen, nämligen på bilden av orkestern kan man se en mycket bekant altviolinist. Eller kan det vara Eila Saikkonen, vars kontrabas krympt så att man kunde ta den för en altviolin?

Så blir det jul med julsånger till näst. När jag ännu bodde i mitt barndomshem brukade vi spela julsånger tillsammans med hela familjen. I vårt band fanns piano, gitarr, violin, cello, sång och så klart kontrabas. Också mamma, som inte kunde spela något, spelade med på alla möjliga klingeling -perkussioner. De var mina första gånger jag spelade "bandmusik", eller "icke-klassisk/lätt musik" och roligt var det, fastän basgångarna i Rudolf med röda mulen inte riktigt satt i första början. Jag rekommenderar varmt: grunda ert familjeband till jul! Njut av musiken och lämna självkritiken på jullov. Eller om dina familjemedlemmar inte spelar något och inte är intresserade av kligeling -grejer så kan du ju ge dem en julkonsert i gåva istället!

Klangfull jul!
Henrica

Puheenjohtajan tervehdys

Joulun odotetuin lehti on kolahtanut postiluukuista ja se tarkoittaa, että joulu on jo ihan ovella! Jos et ole vielä ostanut joululahjoja, niin nyt alkaa olla viimeiset hetket siihen. Hyvä lahja lähimmäiselle on esimerkiksi kontrabassoklubin kunniajäsenyys ja Kontra-C vuodeksi. Muita hyviä joululahjavinkkejä on Panu Pärssisen uusi tekniikkakirja. Tätä kirjoittaessa ei tosin vielä tiedetä, ehtiikö se joulumarkkinoille.

Jos olet todella raharikas, tai omistat menestyvän yrityksen, voit muistaa myös kontrabassoklubia pienellä apurahalla. Anomme aktiivisesti apurahoja erilaisten tapahtumien järjestämistä varten, joista hyvin onnistunut ja suuren suosion saavuttanut Pikku-bassokilpailu on hyvä esimerkki. Miksei kontrabassoklubillakin voisi olla sponsorina joku yritys, jonka kanssa tehtäisiin yhteistyötä!

Ylen vetäydyttyä Musiikkitalosta, tuli tarve saada jostain puuttuva summa rahaa tilalle. Vasta sen jälkeen on julkisuudessa väläytelty mahdollisuutta yksityisestä rahoituksesta. Disney Hall Los Angelesissa, jossa Sibelius-Akatemian orkesteri kävi konsertoimassa Esa-Pekka Salosen johdolla lokakuun lopulla on rakennettu pääosin yksityisellä rahalla. Olisiko kamalaa, jos Musiikkitalossa olisi esimerkiksi Nokia-sali?

Nordea on tehnyt merkittävän kulttuuriteon ja perustanut Nordea Jean Sibelius–orkesterin, jonka taiteellinen johtaja on Jukka-Pekka Saraste. Nordean rahoituksen turvin orkesteri pystyy tarjoamaan nuorille soittajille mahdollisuuden soittaa huippukapellimestarin kanssa ja lisäksi mukana on ryhmä huippukouluttajia. Noin puolet soittajista opiskelee Sibelius-Akatemiassa. Ensikonsertti oli 9.12. Finlandia-talossa.

Alkusyksystä suunnittelimme syyskonserttia ja kokousta Lahteen marraskuun lopussa. Se olisi ollut jatkoa Oulussa 2004 ja Lohjalla viime syksynä järjestetyille konserteille maakunnissa. Konsertti jouduttiin kuitenkin perumaan osin allekirjoittaneestakin johtuneista syistä, mutta lähinnä tuntui ettei paikalle tulisi tarpeeksi ihmisiä ja ohjelmakin oli vielä viikkoa ennen kysymysmerkki. Suunnittelemme kuitenkin edelleen konserttia Lahteen ja tällä hetkellä ajankohdaksi on mietitty tammikuuta. Seuratkaahan klubin nettisivuja, niin pysytte kärryillä missä mennään ja mihin mennä, jos haluaa kuulla bassomusiikkia. Allekirjoittanut toivottaa kaikille klubilaisille erittäin runsaslumista ja rauhallista joulunaikaa!

Juha Kleemola

Niek de Grootin mestarikurssi

Niek taiteilijakuvassaan

Sibelius-Akatemia järjesti Kalliokuninkalaan kontrabassoille mestarikurssin 25.-28.9.2007. Kurssin oli ilmainen ja avoin kaikille, mutta ainoa ei-akatemialainen oli Anna Rintarahko. Muut osallistujat olivat Eila Saikkonen, Pontus Grans, Vera Lindroos, Eric Francett, Kiira Siikavirta, Juha Kleemola sekä allekirjoittanut.

Niek de Groot hollantilainen basisti, joka toimii bassoprofessorina Folkwang Hochschulenissa Saksan Essenissä. Hän toimii myös äänenjohtajana monissa bassosektioissa ympäri Eurooppaa, esim Royal Concertgebouw Orchestra of Amsterdamissa. Hän on myös tullut tunnetuksi kamarimuusikkona, solistina ja mestarikurssien pitäjänä.

Kalliokuninkalan mestarikurssilla opittiin paljon asiaa, jokaiselle jäi varmasti jotain kotiin vietäväksi. Kiinnostavaa oli tutustua Niekin “nelisormitekniikkaan”, jossa siis käytetään kolmossormea myös ala-asemissa sekä nelossormea peukaloasemissa (älä kokeile tätä kotona...)

Itselleni paras anti oli peukaloaseman dynaamisen muodon opettelu, jossa käden asento ei ole “jokainen sormi tiukasti omalla paikallaan kiinni otelaudassa”, vaan asento on elävä ja liikkuva. Soittaminen tulee helpommaksi, koska käsi ei väsy kun ei tarvitse kurottaa ja yrittää venyä liian pitkälle. Tosin nyt olenkin sitten viettänyt viime kuukaudet opetellen löytämään ne oikeat äänet ”lennosta” ilman tuttua ja turvallista, mutta jäykkää ja liian pientä asemaa.

Toinen hyvä oppimani juttu oli soittaminen yläviistoon katsoen (tai pimeässä huoneessa, kuten Niek sanoi kaikkien hänen oppilaidensa harjoittelevan). Oli yllättävän vaikea irrottaa katse nuoteista ja otelaudasta, mutta se on kyllä ollut harjoittelun arvoista. Mitä vähemmän visuaalinen aistiminen vie huomiota, sen enemmän huomio kiinnittyy kuunteluun ja fyysiseen kokemiseen, eli tuntemaan mitä kädet tekevät, missä asennossa jousi on, missä kohtaa sormet liikkuvat, millainen on soittoasentoni jne. ja esiintyminenkin näyttää paljon paremmalta, kun yleisön ei tarvitse katsella soittajan takaraivoa...

Dittersdorf soi hyvin kunhan kapulla on tarpeeksi näkyvä puikko. Ork: Kiira Siikavirta, basso ; Elina Saksala, piano

Teksti ja kuva: Henrica Fagerlund

Michael Wolfin luokalla - osa 1

Vietin viime lukuvuoden Berliinissä, UdK:ssa (Universität der Kunste) Michael Wolfin luokalla. Luokallamme oli noin 20 ihmistä, joista aktiivisesti opiskeli reilu kymmenen. UdK on iso koulu, jossa opiskelee yli neljätuhatta ihmistä. Meitä vaihto-oppilaitakin oli yli sata. Opiskella voi kaikkea taidetta, arkkitehtuurista operettimusiikkiin. Rakennuksiakin oli siis useita, muistaakseni 13, joista minä kävin lähinnä kolmessa: Bundes-allee 1-12 oli hieno vanha rakennus, jossa oli bassoluokka ja bassovarasto, aivan kuiten Akatemialla R-talo! Saimme varata luokkia käyttöömme kolme tuntia päivässä, joten pidin omaa bassoani siellä.

Varsinaisessa bassoluokassa oli mm. flyygeli, jolla pystyi nauhoittamaan säestyksia ja siten harjoittelemaan pianon kanssa, vaikkei pianisti ollut paikalla! Fasanenstraßella oli konserttisali ja lisää harjoittelutiloja ja kahdeksan hyvää 5-kielistä bassoa, joilla soitimme orkesterissa. Sitten oli vielä Einsteinufer, jossa kävin lähinnä saksantunneilla. Viimeisellä soittotunnillani tein Michaelista haastattelun. Nyt saatte lukea sen ensimmäisen osan, jossa selviää mm. Miten hän on päätynyt UdK:n professoriksi. Voit tutustua luokkaamme ja Michaeliin paremmin osoitteessa: www.wolfbass.de.

Kerro, kuka olet?
Kukako olen? En tiennyt, että alamme filosofisiksi! No, olen ollut nyt yksitoista vuotta Berliinissä...

Miten päädyit Berliiniin ja ylipäätään Eurooppaan? Miksi tulit tänne?
Aloin aluksi opiskella biologiaa ja suoritin tutkinnon USA:ssa, Los Angelesissa. Siinä vaiheessa olin soittanut bassoa yhdeksänvuotiaasta saakka. Kiinnostukseni musiikkiin sai ylivallan ja päätin opiskella musiikkia täysipäiväisesti. Se johti orkesterityöhön San Diegossa, jota kesti viisi vuotta. Sitten jätin työni ja lähdin Eurooppaan. Olin ollut täällä (Euroopassa) musiikkifestivaalilla, katsellut ympärilleni ja rakastunut tähän paikkaan. Menin kotiin ja lopetin työt. Soitin kauden loppuun ja olin oikeastaan suunnitellut tulevani tänne tyhjätaskuna, mutta ennen kuin lähdin, sain pari apurahaa, joiden turvin elelin pari ensimmäistä vuotta.Tulin Eurooppaan kirjaimellisesti muutamien mustien housujen, mustan takin ja basson kanssa.

Tiesitkö jääväsi pidemmäksi aikaa?
Luulen tietäneeni. Pyysin orkesteria pitämään paikkani vuoden verran, mutta tiesin, etten ollut tulossa takaisin.

Olet siis USA:n kansalainen...
Kyllä.

...mutta ajat ruotsalaisella autolla, jossa on manuaalivaihteisto!?
Rakastan SAAB:iani!

Olet ollut Suomessa yhdesti.
Kyllä, vain yhdesti.

Se oli mestarikurssi lukuvuonna 2003-2004.
Tulin Suomeen, soitin konsertin, pidin mestarikurssin... Se oli hienoa!

Mitä mieltä olet Suomalaisista kontrabasisteista?
Standardi on erinomainen! Katso nyt vaikka Saksaa. Ketkä työskentelevät parhaissa orkestereissa? Monet bassosektiot ovat täynnä suomalaisia!

Michael Wolf

Jos muistelet mestarikurssia, mihin asioihin haluaisit meidän suomalaisten kiinnittävän huomiota? Mitkä ovat pääasiallisia ongelmiamme?
En sanoisi, että tämä mitä nyt sanon on Suomalainen ongelma, se on maailmanlaajuinen ongelma bassopiireissä. On olemassa kokonainen maailma tekniikkaa, joka on ollut olemassa aina ylemmillä jousilla, jota me voimme käyttää. Se on siis jo olemassa! Meidän ei tarvitse keksiä mitään! Meillä on muutamia ongelmia, jotka ovat olemassa vain bassolla. Meillä on instrumentti, joka on viritetty kvartteihin kvinttien sijaan. Matalien ja paksujen kielien vuoksi meillä on mielenkiintoisia ongelmia saada avointa ääntä ja hyvää artikulaatiota. Sen sijaan, että liioittelisin eroja sanoisin, että 95% on samaa. Voimme vain käyttää sitä tiedon määrää, joka tulee ylemmiltä jousilta, se on kaikki olemassa! Haluan vain sanoa, että on erittäin yleistä basistille kuunnella hyvää viulistia ja sanoa: "Hän on todella hyvä". Tai ehkä: "se ja se on parempaa". Mutta he eivät koskaan ajattele: "tämä pätee suoraan minuun". Tai: "näin minunkin pitäisi tehdä". On tiedätkös helppo sanoa: "Mutta sehän on viulu, ei basso", mutta se ei ole asian ydin! Se on jousisoitin, aivan kuten kontrabassokin.

Kehotat usein oppilaitasi soittamaan läheltä tallaa. Miksi?
No, suoraan sanottuna... Ei ole väärin sanoa, että kehotan oppilaitani soittamaan läheltä tallaa. MUTTA, minä muotoilisin sen toisin: Sanoisin, että saadaksesi täyden hyödyn bassostasi irti, sinun täytyy soittaa joka paikassa. Todella lähellä tallaa, todella kaukana tallasta ja kaikkea siltä väliltä. Ja sinun täytyy pystyä tekemään se niin, että basso on tyytyväinen siihen, mitä pyydät sitä tekemään. Bassolla on mieletön potentiaalinen energia täynnä ääntä. Sinun vain täytyy päästää se ulos. Suurimman osan ajasta, jos soitat kaukana tallasta ja painat lujaa, kerrot kielille: "Älkää resonoiko!" Päädyt työskentelemään kymmenen kertaa kovemmin saavuttaaksesi pienemmän äänen.

Jos muistelet omia tuntejasi, kehotan oppilaitani yhtä usein soittamaan kauempana tallasta. Ongelma on, että kun ihmiset soittavat normaalilla etäisyydellä tallasta, eivätkä yhtään lähempänä ja minä huudan heille, että he ovat liian kaukana tallasta, se jää ainoaksi asiaksi, jonka he muistavat. He unohtavat sen osan, jossa pyysin heitä soittamaan kauempana tallasta. Silloin sanon: "Nyt kun tiedät, miten soittaa lähellä tallaa, älä tee sitä koko aikaa!" Toinen huomio, minkä olen tehnyt on se, että jos kuuntelet hyvää viulistia ja katsot hänen joustaan huomaat, että kun he menevät korkeampiin asemiin, jousi liikkuu lähemmäs tallaa, kunnes se lopulta koskettaa sitä. Ei ole mitään absoluuttista määrää, on kysymys suhteista. Sinulla täytyy olla se puoli kielestä, joka resonoi vapaasti lähempänä sormeasi, kuin se puoli, joka on jousen toisella puolella lähempänä tallaa. Se määrä täytyy olla oikein.

Tämä on myös yksi asia, jota jaksat saarnata oppilaillesi: "Menkää kuuntelemaan muiden soittimien mestarikursseja ja konsertteja!"
Tottakai! On paljon syitä mennä kuuntelemaan muita kuin basisteja. Ensinnäkin, on paljon hyviä soittajia. En sano, etteikö maailmassa olisi hyviä basisteja, mutta on vain niin paljon enemmän hyviä viulisteja, oboisteja ja niin edelleen. Heiltä voimme oppia niin paljon! Voit katsoa viulistia ja alkaa esittää itsellesi kysymyksiä: "Miksi heidän vibratonsa kuulostaa hyvältä? Miksi he voivat liikuttaa sormiaan nopeasti? Miksi heidän kuudestoistaosansa kuulostavat niin täysiltä?" Se pätee suoraan sinuun. Jos kuuntelet oboistia, sinulla on etu kuunnella musiikkia tekniikan asettumatta tielle. Vaikka heidän tekniikkansa ei päde suoraan siihen, mitä sinä olet tekemässä, voit kuunnella heidän soittoaan ja sanoa: "Tuolta Mozartin pitäisi kuulostaa, tuolta Brahmsin pitäisi kuulostaa!" Et katso sormia, et katso jousta, voit vain keskittyä musiikkiin. Se että kuuntelet ei-jousisoittajia on tärkeä osa koulutustasi. Suosittelen myös lämpimästi menemistä museoon ja katsomaan maalauksia, jotka on maalattu siihen aikaan, kun eri taiteilijat elivät. Siellä näet heti, millaisia ideoita eli ihmisten päissä siihen aikaan. He maalasivat täysin eri tavalla, kuin nykyään ja voit heijastaa sen suoraan musiikkiin.

Jatkoa seuraa...

Teksti: Juha Kleemola

Sibelius-Akatemian orkesteri Los Angelesissa

Lauantai 20.10. - lähtöpäivä

Tuskastuttavat sähläykset viisumihakemusten yms. kanssa olivat vihdoin ohitse, ja pohjalla kaksi onnistunutta Leo McFallin konserttia Suomessa. Nyt oli aika matkustaa ja siihen menisikin kokonainen vuorokausi. Kapuperiodissa soittavat orkesterilaiset olivat jo ilmatilassa matkalla Müncheniin vaihtamaan konetta, kun me muut vielä odotimme myöhästynyttä intendenttiämme aamu kahdeksalta bussissa Kiasman edessä. Lentokentällä Check-inin ja passintarkastuksen jälkeen meille jäi reilu tunti aikaa valmistautua pitkään lentomatkaan, kunnes koneemme lähti 10.50.

Ensimmäinen lento oli kevyttä lämmittelyä tulevaa varten. Toisin kuin kapparilaiset, meidän jatkolentomme Los Angelesiin lähti Frankfurtista eikä Münchenistä. Frankfurtissa turvatarkastukset olivat huomattavasti tiukemmat kuin Helsingissä, ja pitkien jonojen sekä välimatkojen takia emme oikein ehtineet tutustua tuohon massiiviseen kompleksiin, vaikka aikaa seuraavan koneen lähtöön olikin runsaasti. Itse jouduin vain ottamaan jouseni esille ihmeteltäväksi mutta joidenkin vaskisoittajien soittimiin siveltiin jotain perin kummallista ainetta, minkä funktio ei selvinnyt oikein missään vaiheessa. Kaikista ikävimmin kävi kuitenkin erään oboistin kalliille rööripuukolle, joka oli unohtunut soitinkoteloon ja joka jouduttiin siksi takavarikoimaan. Jos Helsinki-Vantaan virkamiehet olisivat kiinnittäneet siihen huomiota, olisi se ehkä voitu jättää lentokentälle odottamaan paluuta. Onneksi hänet sentään päästettiin lennolle mukaan, eikä koko orkesteria pidätetty mahdollisina terroristeina.

Miltei puolipäivää kestänyt lento valtameren yli sujui mielestäni yllättävän jouhevasti. Ajanvietteeksi meille tarjottiin mm. kaksi lämmintä ateriaa, kaksi elokuvaa (ja mahdollisuus kuunnella ne dubattuna kahdeksalla eri kielellä), ilmaista juomaa, lisää tarkuutta vaativia täytettäviä lupalappusia ja rajua turbulenssia. Saavuttuamme vihdoinkin perille enkelten kaupunkiin loputtomalta tuntunut istuminen jatkui vielä hetken busseissa, joiden matkalla hotelliin saimme ensi kosketuksen laskevan auringon valossa kylpevään suurkaupunkiin. Älysin tässä vaiheessa palmuja katsellessani, että LA sijaitsee yllättävän etelässä ja että seuraavat päivät olisivat piristävästi lämmön ja valon täytteisiä.

Koneesta oli hienot näkymät Grönlantiin

Majoittauduimme neljän tähden hotelliin aivan kaupungin keskustaan (Omni Hotel Downtown), korttelin päähän esiintymispaikastamme Walt Disney Hallista. Huoneet olivat hyvin varusteltuja (puhelin ja radio myös vessassa) ja mukavia, sekä hotellin palvelu erinomaista. Siihen kuului mm. "oikeus" ilmaiseen limusiinikuljetukseen kolmen mailin sisällä hotellista.

Kun olimme hetken saaneet levähtää ja käydä suihkussa, söimme vielä herkullisen päivällisen yhdessä koko matkaseurueen kanssa. Saimme tällöin myös kuulla ristiriitaisia tunteita herättävän uutisen: sellot ja bassot olivat vielä Frankfurtissa ja ne saataisiin perille vasta seuraavana iltana! Sunnuntain harjoitukset olivat siis peruttu. Ei se mitään, yksi ylimääräinen vapaa päivä tuli kyllä tarpeeseen, sillä jet-lag oli hirmuinen. Esa-Pekka vitsailikin maanantain harjoituksissa järjestäneensä tilanteen itse oman instrumenttinsa toimintakyvyn takaamiseksi. Luul-

tavasti koko orkesteri kuukahti nukkumaan heti aterian jälkeen yhdeksältä illalla paikallista aikaa.

Ari Mansala

Väsyneet orkesterilaiset ruokittiin hyvin

Sunnuntai 21.10. - ex tempore vapaapäivä

Kummallisin orkesterireissu ikinä! Olimme menneet nukkumaan iltayhdeksältä (Suomessa n. 5 aamulla), joten heräsin aamukuudelta tosi virkeänä kunniallisen yhdeksän tunnin yöunen jälkeen. Aamupalamestojen aukeamista odotellessa en keksinyt muutakaan tekemistä, joten menin hotellin kuntosalille. Ja mitä ihmettä! Kuntosalilla ja uima-altaassa olikin pelkkiä orkesterilaisia. Kuudelta aamulla! Hieraisin silmiäni ja liityin iloisenpirteiden hikoilijoiden joukkoon.

Seuraavaksi oli aamupala. Euforisin kokemani. Olin pakannut mukaan pelkkiä kesävaatteita, ja pelkäsin, että joutuisin palelemaan. Vielä mitä! Joimme aamukahvit ja voi sitä valon määrää! Vasta nousemassa oleva aurinko säikäisi suomalaisten harmauteen tottuneet silmät ja tässä vaiheessa vasta tajusin, että olemmekin etelässä ja meille olisi tulossa hyvin nautinnollinen hellereissu (btw, amerikkalaisten "pieni" kahvi oli n. 3dl, keskikokoista ja isoa ei kukaan tiettävästi uskaltanut koskaan tilatakaan).

Vapaapäivä heti alkuun tuntui hyvältä ajatukselta. Päätimme bassosektion takapulttilaisten (Juana, Kiira, Ari ja allekirjoittanut) voimin etsiytyä Hollywoodin kaupunginosaan. Julkinen liikenne maksoi 5dollaria/pvä, mutta silti suurin osa kaupungin asukeista näytti suosivan yksityisautoilua 3-7-kaistaisilla kaduilla. Me menimme tietysti metrolla, ja heti rullaportaista ylös päästyämme astelimmekin tähtien peittämällä kävelykadulla. Kappas, Walk of Fame! Seuraavana vieressä oli Oscar -gaalasta tuttu Kodak -teatteri, johon menimme seikkailemaan sen verran kun pääsi ja ihmettelimme samalla kadunvarren lyhtypylväissä kiemurtelevia hämähäkkimiehiä. Nämä katutaiteilijat olivat pukeutuneet eri filmitähdiksi ja koettivat sillä tavalla kerätä rahaa.

Seurasi tietysti valokuvaussessio Hollywood -kirjaimet taustana, ja lähdimme sitten kauemmaksi turistirysästä ihmettelemään rikkaiden valtavia palatseja. Poikkeuksetta pihoilla oli vähintään neljä autoa ja autotalleissa luultavasti saman verran lisää. Auringon paahtaessa kävelimme ylös kukkuloille ja hiki valui. Päädyimme Hollywoodin kirkkoon, joka oli ilmeisesti ihan aito amerikkalainen Gospelkuorokirkko.

Nähtävää tälle päivälle riitti. Käveltyämme koko päivän kävelimme vielä Hollywoodista Beverly Hillsiin, jossa oli pitkä katu täynnä niitä Luis Vuitton-Dolce Gabbana -kauppoja, joissa yksi laukku maksaa 5000 dollaria. Ei tullut sillä kertaa shoppailtua niin paljon... Sen sijaan hyppäsimme bussiin, joka vei meidät Santa Monica Beachille. Tarkoituksenamme oli nauttia auringonlaskusta Tyynen valtameren yllä, mutta taivaalla olikin vain metsäpalon savua. Vesi oli kylmää ja rannassa oli valtavat aallot, joten pakkohan sinne oli mennä kastelemaan housunsa. Sitten huomasimme rannalla tivolin. Siellä soi Aquan Barbie Girl ja sekös sitten jäikin päähän loppuillaksi, kiva.

Tyynen valtameren kastelemia basisteja & altisteja

Porukkaamme alkoi väsyttää, joten päätimme lähteä takaisin hotelliin. Oli jo iltapimeä ja meininki sen mukaista. Eräältä pysäkiltä bussiin nousi mustiin pukeutunut mies, jolla oli elävä käärme kaulan ympärillä. Onneksi ei tullut meidän viereen. Muutenkin julkista liikennettä käytti vain tumma väestö, joka oli sitä vähän arvaamattomampaa sorttia. Porukalla tallustimme pysäkiltä hotellille bussikuskin varoituksista huolimatta. Sillan ja pensaiden alla kodittomat kävivät nukkumaan makuupusseihinsa ja yritimme olla häiritsemättä heitä. En tiedä jaksoiko kukaan meistä juhlia. Vaikutti siltä, että kaikki nuupahti viimeistään kymmeneltä.

Henrica Fagerlund

Maanantai 22.10. - ensimmäinen ja viimeinen harkkapäivä

Olimme edellisenä iltana käyneet tarkistamassa, että bassot ovat matkan jäljiltä ehjiä, joten harjoituksiin ei onneksi tarvinnut mennä sydän pamppaillen. Tosin lavalla pulssi nousi kun tajusin, miten reunaan bassosektio oli roudattu. Takapulteilla ei ollut horjahtelemisen varaa, sillä takana oli mukava reilu metrin kuilu. Oli ihmeellistä nähdä kuuluisa sali IRL, enkä ollut ainoa, joka juoksi heti tilaisuuden tullen katsomoon räpsimään kuvia lavasta.

Harjoituksissa nuottitelineelle lyötiin kaksi encorebiisiä, Sibeliuksen Finlandia sekä Valse triste, jota en ollut aikaisemmin edes kuullut. Mietin, ettei varmaan löydy montaa kappaletta, jotka alkavat bassojen gis -pizzicato-soololla.

Vera ja Tuomo harjoituksissa WDCH:ssa

Oli kivaa nähdä ihana E-P pitkästä aikaa. Lemminkäisen tempot olivat aika skitsofreenisiä verrattuna Leo McFallin tempoihin, jonka johdolla samat kappaleet esitettiin Suomen läksiäiskonsertissa. Tuntui kuin olisi soittanut ihan eri biisejä! Harjoitukset menivät hyvin, ja ehdin Tuonelan joutsenen alun A:n jälkeen rustaamaan kotiin postikortin. Salin akustiikka oli kyllä ihan uskomattoman hieno, kuten olin lukenutkin jostain, ennen kuin edes tiesin pääseväni joskus sinne soittamaan.

Eila, Kiira ja Juana illallistamassa.

Harjoitusten jälkeen bassojen 2. ja 3. pultit (Eila, Juha, Juana ja allekirjoittanut) lähtivät shoppailemaan. Matka tyssäsi hotellin vieressä olevaan hienon näköiseen italialaiseen ravintolaan, jossa joimme shoppailun alottajais-drinkit. Valkkari ei saanut pisteitä eikä kyllä margaritatkaan, joihin oli ilmeisesti hulahtanut suolaa muutenkin kuin vain lasin reunoille. Seuraamme meinasi liittyä rahaa kaivannut pultsari, jolle kerroimme ystävällisesti suomeksi ettemme ymmärrä mitä hän sanoo. Margaritat jäivät sillä kertaa juomatta, saattoi olla ensimmäinen kerta kun olen jättänyt drinksun kesken. Hyvässä seurassa aika rientää, ja ehdimme loppujen lopuksi ihastelemaan Macy's -ostaria kokonaiseksi vartiksi, ennen kuin se suljettiin. Oli kyllä taas joka minuutin arvoinen se paikallinen Sokos...

Paluumatkalla kävimme marketissa, josta löysin ilokseni Oreo'sseja (America's favourite cookies!) ja totesimme, ettei jenkit juo tavallista kaljaa ollenkaan, niillä on vaan kevytolutta. Pysähdyimme vielä sporttibaariin juomaan teetä, kaljaa ja pelaamaan bilistä. Iso pelottava mies haastoi Juhan ja hävisi. Hyvä Suomi!

Kiira Siikavirta

Tiistai 23.10. - Grande Finale

Herättyämme tiistaiaamuna suuntasimme jälleen aamupalalle California Plazalle. Yllätyimme positiivisesti kun löysimmekin erikoiskahvilan jossa tarjottiin aamupalaksi puuroa. Aamupalan ääressä keskustelimme päivän ohjelmasta ja päätimme vuokrata porukalla auton päiväksi. Avuliaat hotellimme vastaanottovirkailijat auttoivat meitä auton vuokraamisessa ja iloksemme huomasimme tähtimerkkisen auton liittyvän päiväsuunnitelmaamme.

Autoretkelle mukaan lähtivät lisäkseni basistit Henrica, Kiira, Ari sekä käyrätorvisti Tuomas. Suuntasimme etelään kohti Laguna Beach:ia (Orange County) Santa-Ana Freeway:tä pitkin. Ajoimme vuoristosolan läpi ja kun silmiemme eteen aukeni Tyyni valtameri ja upea paratiisiranta, olimme tulleet perille. Kävelimme rantaviivaa pitkin ihastellen monimuotoista Länsirannikon luontoa pelikaaneineen, simpukoineen ja kummallisine pikkurapuineen. Viileä vesi ei haitannut leikkiviä lapsia tai uhkarohkeita surffareita, olihan elohopea noussut jo yli 30 asteen.

Jatkoimme roadtrippia ranta-freewayta pitkin seuraavaan kaupunkiin Hunnigton beachiin, jossa lounastimme ulkoterassilla. Laajoiksi yltyneet metsäpalot lähiseuduilla peittivät taivaan osittain savuverhoon ja tuhkaa sateli päällemme kuin lumihiutaleita. Aika oli valitettavasti rajallinen, joten suuntasimme tyytyväisinä ja ruskettuneina takaisin kohti Downtownia.

Kenraaliharjoituksissa tarkistimme vielä tietyt kohdat ja soitimme läpi ylimääräisiksi tarkoitetut Sibeliuksen Valse tristen sekä Finlandian. Parin tunnin päästä kokoonnuimme uudestaan Disney hall:iin. Matkamme kohokohta oli käsillä. Tytöt kauniissa iltapuvuissaan ja pojat frakeissa. Tunnelma oli positiivisesti latautunut, kohta Sibelius-Akatemian sinfoniaorkesteri nousisi konsertoimaan yhdelle maailman kuuluisimmista lavoista!

Disney Hall täyttyi musiikistamme. Kaikki antoivat parastaan. Solistimme Juho Pohjonen soitti estottoman virtuoottisesti. Sibeliuksen tummat kalevalalaiset sävyt sykähdyttivät amerikkalaista yleisöämme niinkin paljon, että aploodit eksyivät myös osien väliin ja kenraalipausseille... ja raikuivat huumaavasti konsertin lopussa. Esa-Pekka Salonen johti vapautuneesti, energisesti ja orkesteriinsa luottaen.

Upean konsertin jälkeen suuntasimme kohti Bel Airia, johon olimme saaneet kutsun Suomen pääkonsulaattiin. Pienen patikoinnin jälkeen saavuimme perille, jossa meidät toivotti tervetulleeksi Manu Virtamo perheineen. Pitopöytä notkui herkkuja ja nautimme niistä pihan puutarhassa. Esa-Pekan puhe suomalaisen musiikin tilasta ja tulevaisuudesta puhutteli kaikkia ja kruunasi tunnelmallisen illan.

Monille meistä ilta oli viimeinen, joten hotellille palattuamme jatkoimme illanviettoa California Plazan suihkulähteen luona nauttien hyvästä seurasta ja Los Angelesin pilvenpiirtäjien silhuetista öisellä taivaalla.

Juana Järvo

WALT DISNEY MUSIC HALL ti 23.10.2007 klo 20.00
SIBELIUS-AKATEMIAN SINFONIAORKESTERI

OHJELMA/PROGRAM

Lindberg	Chorale
Prokofjev	Pianokonsertto nro 5 op 55, in G
Sibelius	Lemminkäinen Suite op 22
	-Lemminkäinen ja saaren neidot
	-Lemminkäinen Tuonelassa
	-Tuonelan joutsen
	-Lemminkäisen kotiinpaluu

Kapellimestari Esa-Pekka Salonen
Solisti Juho Pohjonen

Bassosektio onnistuneen konsertin päätteeksi

Keskiviikko 24.10.

Vuorokausi vaihtui mukavissa merkeissä. Olimme Suomen konsulaatissa vastaanotolla hyvin onnistuneen ja menestyksekkään konsertin jälkeen. Lyhyelle, mutta tarjoilultaan erinomaiselle vastaanotolle osallistui koko orkesteri, muutamia kutsuvieraita ja kapellimestarit kunniatohtori Esa-Pekka Salonen ja professori Jorma Panula. He tulivat juttelemaan orkesterilaisille ja tunnelma oli erittäin iloinen.

Kun lähdön aika noin kello 1.00 paikallista aikaa tuli, ei olkalaukkuni enää ollut pöytämme alla, mihin sen olin jättänyt. Etsinnöistä huolimatta sitä ei pystytty löytämään. Sinne menivät rahat, kortit ja puhelin. Onneksi minulla oli passi ja lentoliput takin taskussa ja kamerakin sattumalta frakin taskussa. Juhliminen ei minulle oikein enää maistunut, mutta vaikka osa väsyneestä orkesterista menikin vastaanoton jälkeen nukkumaan, juhli noin parinkymmenen ihmisen joukko aamuun asti. Minäkin sinnittelin hereillä viiteen saakka, kunnes oli aika mennä nukkumaan.

WDCH on suunniteltu muistuttamaan nupullaan oevaa ruusua

Koko matkan jatkunut huono informointi asioista jatkui aamulla. Kun menin aamulla luovuttamaan huonetta, joka vallitsevan käsityksen mukaan piti luovuttaa kello 10.30, sain tietää, ettei huoneita olisi tarvinnut luovuttaa ennen kahtatoista. Oli kuitenkin hyvä, että heräsin "varhain". Niin jäi aikaa kierrellä kaupoissa ja syödä aamupala rauhassa. Lainasin koko yön juhlineelta Ville Hiilivirralta (käyrätorvisti, Jyrki Hiilivirran poika) rahaa ja lähdin toisen torvistin, Tatu-Pekan kanssa etsimään jotakin ostettavaa.

Kun kaikki rahat oli tuhlattu, menimme erään toisen hotellin aulabaariin nauttimaan vielä yhdet paikalliset oluet. Nopea lounas Subwayssä ja sitten olikin aika lähteä bussilla kohti lentokenttää. Turvatarkastusten jälkeen, joissa piti riisua myös kengät, tapoimme aikaa kalliissa lentokenttäkuppiloissa. Ilmaan isolla jumbojetillämme pääsimme ajallaan. Kun ruoka oli tarjoiltu ja kiltisti syöty loppuun nukahdin, enkä herännyt edes kovaan turbulenssiin, joka kesti kuulemma lähes tunnin. Harmittaa...

Juha Kleemola

Torstai 25.10.

Tänään oli ensimmäinen päivä, jolloin puolet Sibelius-Akatemian sinfoniaorkesterista ei enää ollutkaan seurassamme. Vaikka lähes yhtä paljon soittajia jäi jäljelle kuin lähti kohti koti- Suomea, vaikutti se silti tunnelmaan latistavasti. Sibelius-Akatemian Los Angelesin matka oli suunniteltu siten, että täysimittainen sinfoniaorkesteri soitti makalla vain yhden konsertin, jonka jälkeen jäljelle jäi vain ns. Kapubändikokoonpano. Tämä Sibelius-Akatemian minikokoonpano yhdistettiin paikallisen Colburn-school sinfoniaorkesterin kanssa ja jäljelle jäänyt yhdistelmä toimi Jorma Panulan ja Esa-Pekka Salosen kapellimestarikurssin harjoitusorkesterina, jota johtivat kurssin kapellimestariopiskelijat.

Konsertteja tällä kokoonpanolla oli yhteensä kaksi, joista molemmat olivat paikallisten koulujen juhlasaleissa. Toimiessamme yhteistyössä Colburn-Schoolin kanssa saimme samalla tutustua myös paikallisten ruokailukulttuuriin. Päiväohjelmamme mukaan koulu halusi tarjota meille sekä lounaan että kevyen päivällisen sekä harjoitusten yhteydessä että ennen konserttia. Molemmat ruoat sisälsivät saman-

Takarivin basistit rannalla: Ari, Henkka, Kiira ja Juana

laisen lounas-boxin, jonka sisältö koostui lähinnä valkoisesta vehnäjauhosta, rasvasta ja sokerista. NAM!

Konsertttiohjelma koostui enimmälti suomalaisesta musiikista. Soitimme mm. Sibeliuksen ensimmäisen sinfonian kokonaan, mikä osoittautui vallitsevissa kiertueolosuhteissa ja lähes olemattomista harjoitusmääristä johtuen todelliseksi haasteeksi. Tämän lisäksi ohjelma sisälsi osia Klamin Kalevala -sarjasta sekä Debussyn Faunin iltapäivän. Kaikista mieleenpainuvimpana kokemuksena tästä yhteistyöstä sananmukaisesti porautui takaraivooni amerikkalaisten vaskisoitinopiskelijoiden käsitys fortissimosoitosta. Siinä irtosi jo pinttyneimmätkin vaikut korvista, kun heidän torvisektionsa päräytti tuutista tulemaan.

Koko yhteistyön tarkoituksena oli kaiketikin verkostoituminen sekä uusien kontaktien luominen valtameren yli. Paikalliset opiskelijat valottivat meille olosuhteistaan sen verran, että opiskelu Colburnissa on heille täysin ilmaista, mikä on Amerikan mantereella erittäin harvinaista! Tämän lisäksi koulu tarjoaa heille ilmaisen asunnon koulun yhteydessä sijaitsevassa asuntolassa sekä meidän opintorahaa vastaavan kuukausittaisen opintoja varten tarkoitetun rahasumman. Ilmaisen asunnon ja taskurahan lisäksi myös ruokailu koulun ruokalassa on opiskelijoille täysin maksutonta ja tätä kaikkea ylläpitää Colburn-säätiö, jonka varat on sijoitettu niin tuottavasti, että tällainen systeemi on ylipäätään mahdollista.

Siinäpä meidänkin maamme viisaille päättäjille ihmettelemistä, miten tällainen voi ylipäätään olla mahdollista. Opiskelijoita koulussa oli erittäin vähän, muistaakseni 98 henkilöä. Tämä tarkoittaa siis sitä, ettei koulussa ole mahdollista ylläpitää edes täysimittaista sinfoniaorkesteria, koska osa opiskelijoista koostuu pianisteista ja laulajista. Kontrabasisteja koulussa oli kuusi, jotka tulivat eripuolilta maailmaa: mm. Australiasta, Euroopasta, Canadasta ja Yhdysvalloista. Itse koulurakennus oli juuri kuluvana syksynä käyttöön otettu uudisrakennus, jossa kaikki oli viimeisen päälle hienosti toiminnassa ja se sijaitsee tietenkin vastapäätä Walt Disney Hallia Los Angeles Down Townissa.

Eila Saikkonen

Perjantai 26.10. ja lauantai 27.10.

Totuttuun tapaan aloitimme molemmat Los Angelesin matkan viimeisistä päivistämme California Plazan aurinkoisissa aamiaiskuppiloissa. Lauantain lähtöaamun kunniaksi osa jäljelle jääneestä orkesterista nautti tosin hotellin super de lux -aamiaisen, mikä tyypilliseen amerikkalaiseen tapaan ei kuulunut automaattisesti hotellihuoneiden hintaan, vaan sen joutui kustantamaan itse n. 20 dollarin hintaan aamiaisen sisällöstä riippuen. Hotellin luksus-aamiaisella oli tarjolla miltei kaikkea, mitä kuvitella saattaa. Terveysintoilijat saivat tyytyä puuro- ja hedelmäannoksiinsa, kun elämästä nautiskelijat pystyivät kokeilemaan kaikkea aina itse valitsemistaan tilausmunakkaista supersokeriseen pullapaistokseen asti.

Perjantaiaamupäivän vapaa aikataulu antoi mahdollisuuden vielä viime hetken tuliaisten ostelulle tai nähtävyyksien bongaamiseen. Iltapäivän tunteina suuntasimme sitten busseilla kohti Long Beachiä, jonka City Collegen auditoriumissa illan konsertin oli määrä tapahtua. Bussimatkan aikana moni saattoi hiljaa mielessään miettiä, miksi muutaman kymmenen kilometrin matkaan tuhraantui aikaa yli puolitoista tuntia. Metrolla tuo matka olisi hujahtanut alle puolessa ajassa siitä, mitä moottoriteiden ruuhkassa seisominen vei. Olihan nimittäin kyseessä perjantai ja kaikki kynnelle kykenevät henkilöt olivat jättämässä kaupungin taakseen juuri samanaikaisesti kanssamme, minkä johdosta bussimme saattoi seistä kymmeniä minuutteja kapeahkolla 12-kaistaisella moottoritiellä liikahtaen vain muutamia metrejä eteen-

päin. Kun kaikki kaistat vetävät molempiin suuntiin yhtä huonosti, eikä tilanne ollut juuri helpottunut paluumatkallammekaan, jää vain mietittäväksi, mistä mahtanevat sekä ilmastomme lämpeneminen, että lumettomat joulu-/tammikuut johtua. Onneksi matkan voi kuluttaa mielenkiintoisestikin ja kulutimme koko bussimatkan kuunnellen Simon Bolivar nuoriso-orkesterin konserttitaltiointia tämän vuoden Promseilta. Se oli huikeaa menoa! Tuo kokoonpano esiintyi myös pari viikkoa meidän konserttimme jälkeen Walt Disney Hallissa samassa nuoriso-orkestereiden konserttisarjassa, johon Sibelius-Akatemian sinfoniaorkesterikin oli kutsuttu. Kannattaa laittaa nimi mieleen ja käväistä vaikka You Tubessa katsastamassa. Heillä oli myös Losissa kaksi iltaa peräkkäin loppuunmyyty sali! Orkesteri on valtavan kokoinen ja meno on yhtä kuumaa kuin Rion karnevaaleissa.

Akatemian ja Colburnin yhteistyöorkesterin Sibelius-sävytteinen konserttiohjelma sisälsi samat teokset kuin edellisenäkin iltana ja kapellimestareina toimivat edelleenkin kapellimestarikurssin opiskelijat. Tänä iltana jokainen johti tosin eri teoksen osan kuin edellisellä kerralla, mikä toi oman erityissäväyksensä jo muutenkin lyhyellä harjoitusajalla koottuun, mutta vaativaan ohjelmaan. Amerikassa opiskelevien jousisoitinkollegoiden soitosta jäi erityisesti mieleen erilainen soundi-ihanne eurooppalaisiin verrattuna. Oma korvani on tottunut lämpimämpään ja hieman pehmeämpään jousisoundi-ihanteeseen amerikkalaisten kirkkaaseen, ehkä jopa hieman kireään soundiin verrattuna. Myös lyöntiin reagoiminen tuntui valtameren tuolla puolen olevan huomattavasti paljon ärhäkämpää kuin täällä vanhan mantereen puolella. Vieressäni soittaneiden basistikollegoiden vasemmankäden vaivatonta ja näppärää tekniikkaa voi vain ihailla, mutta vastaavasti en ehkä ollut aivan yhtä ihastunut sektiossamme vallinneesta klangista, joka minun makuuni ja tottumukseeni oli liian diskanttissävytteinen - enemmän ehkä soolobassonsoittomainen.

Kuten suurin osa muusikon elämässä eteen sattuneista ulkomaanmatkojen konserteista, huipentui tämäkin ikimuistoinen ilta karonkkaan, jonka opiskelijakollegamme olivat meille järjestäneet koulunsa asuntolassa. Bassosektion Suomivahvistus päätti kuitenkin aloittaa iltansa huipulta ja niinpä suuntasimme matkamme kohti 35. kerroksessa sijaitsevaa näköalaravintolaa. Noista huikeista maisemista suunta voikin olla enää vain laskusuhdanteinen ja päädyimmekin lopulta hyvästelemään bassokollegojamme opiskelija-asuntolan käytävään. Ikuisia ystävyyssuhteita välillemme tuskin muodostui, mutta hauskoja tuttavuuksia kuitenkin. Aamuyön tunteina tunnelma tiivistyi entisestään ja jopa amerikkalaisorkesterin intendentinkin kuultiin todistettavasti puhuvan kaikki tärkeimmät sanat suomeksi. Lauantaiaamun valjetessa myöhään venähtänyt ilta sai silmäluomet tuntumaan raskailta, mutta onneksi edessä oli 10 tunnin lentomatka niiden lepuuttamiseen. Pahaksi onneksi bassosektion paikat pitkän matkan lennolla sattuivat olemaan sellaisella penkkirivillä, ettei selkänojaa pystynyt taivuttaan lainkaan taaksepäin, minkä johdosta nukkuminen kävi lähes mahdottomaksi. Kasvihuonekaasuja ilmaan päästellen ja kotimaata kohti kiitäen matka oli kaikkineen onnellisesti ohi ja muuttoauto kohti Poria sekä uudet elämykset olivat jo odottamassa Helsinki-Vantaan lentokentällä.

Esa-Pekka Salonen on hyvin suosittu LAssa - myynnissä oli jopa E-P -avaimenperiä!

Veran ja Tuomon puolesta
kirjoitteli Eila

ostinato
nuottikauppa · sheet music shop

Tykistönkatu 7, 00260 Helsinki
Puh. (09) 443 116
Fax (09) 441 305
www.ostinato.fi
ostinato@ostinato.fi
Avoinna ma-pe 9-18, la 10-14

Huomattava CD-uutuus:

Echoes from Hauta-aho

Teppo Hauta-ahon sävellyksiä kontrabassolle

Uutuuslevyllä Teppo Hauta-ahon sävellyksiä tulkitsee joukko Jussi Javaksen oppilaita:

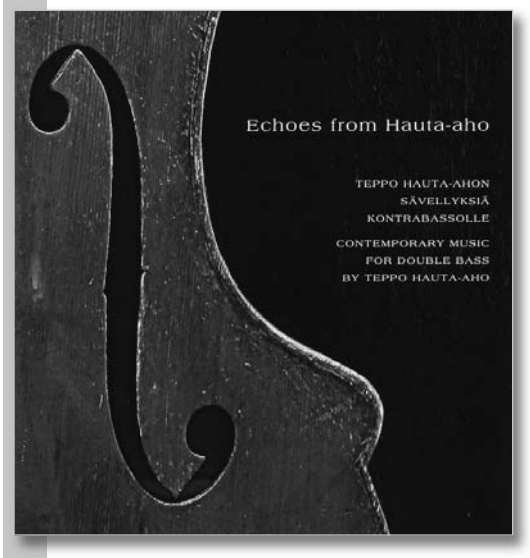

Echoes from Hauta-aho, 20 e

Kadenza
Juho Martikainen

Duettino Fantasy
Jani Pensola
Minna Pensola, viulu

Rhapsody
Sami Koivukangas

Duo Basso
Teemu Kauppinen
Matti Tegelman

Miniature
Mikko Moilanen
Satu Evijärvi, piano

Mikko's Menuet
Mikko Moilanen
Teppo Hauta-aho, triangeli

Koraliaana
Teemu Kauppinen
Sami Koivukangas
Juho Martikainen
Jani Pensola

Kehossa on virtaa

Kontrabasisti Tarja Nyberg on hoitanut soittokuntoaan Bodyflowlla ja opettaa sitä nykyään muusikoille Stadiassa. Bodyflow onkin varmasti kiinnostava harjoittelumuoto, johon muidenkin muusikoiden kannattaa tutustua. Tarja kertoo Bodyflowsta:

1995 paikkeilla harrastin astanga-joogaa aktiivisesti, mutta toisen lapsen syntymän -98, pitkän imetyksen ja töiden takia en enää ehtinyt harrastamaan joogaa aktiivisesti sillä tasolla,johon olin tottunut. Aloin käymään Motivus -kuntosalilla ja jumpissa. Siellä tutustuin Bodyflowhun, jota Motivuksessa opetetaan nimellä Bodylogic. Lajin on kehittänyt amerikkalainen tanssija
Janice Redman. Bodyflowssa on vaikutteita joogasta, Alexander-tekniikasta ja ennen kaikkea tanssitekniikoista, se on lempeän tehokas kehonhuoltomenentelmä, joka sopii kaikille ja kaikenikäisille.

Heti alusta asti laji inspiroi minua ja opettaja Janice Redman teki vaikutuksen pedagogisilla kyvyillään. Janice todella välittää oppilaistaan ja heidän yksilöllisestä kehityksestään. Tulin mukaan Bodyflowhon jooga-maailmasta. Olen aina harrastanut liikuntaa ja ollut hyvässä fyysisessä kunnossa. Vaikka olin aika edistynyt joogassa, en pystynytkään tekemään Bodyflown liikkeitä puhtaasti ja kontrolloidusti. Tämä herätti mielenkiinnon. Mitä tämä on? Luulin hallitsevani kehoni aika hyvin, mutta vasta aloittaessani matkan Bodyflow kanssa olen vähitellen ymmärtänyt mitä kokonaisvaltainen kehonhallinta ja oppiminen on.

Aloin käymään Janicen tunneilla useita kertoja viikossa. Treenin vaikutus oli hämmästyttävä, se vaikutti kaikkeen. Ryhti parani, kehon tasapaino parani uskomattoman paljon, soittaminen ja esiintyminen paranivat, jo pelkkä kävely muuttui. Tuntui hurjan hyvältä ja kokonaisvaltaiselta olla sisällä omassa kehossaan, balanssissa ja keskellä. Janice kiinnostui tavastani treenata ja olla mukana tunneilla ja opetti hyvin pian minua yksityisesti, niin kuin kyllä tosin ohjaa muutenkin kaikkia hyvin yksilöllisesti. Janicen jatkuva vuorovaikutus oppilaan kanssa kiinnosti treenaamaan lisää. Samaan aikaan opiskelin Michael Chekhovin näyttelijäntyöntekniikkaa ulkomaisilla kursseilla. Chekhov- tekniikassa keskitytään hyvin paljon siihen miten ajatus vaikuttaa kehoon ja miten kehonliike vaikutta ajatukseen.

Bodyflow on aivan loistava kehonhuolto-metodi muusikoille, laulajille, näyttelijöille ja kaikille esiintyville ihmisille. Mutta kyllä harjoittelu oikeasti sopii ihan kaikille. Sen voi tehdä juuri oman tasonsa mukaan, juuri niin helposti tai haastavasti kuin sillä kerralla sopivalta tuntuu. Harjoittelu vahvistaa kehoa, avaa sitä, auttaa löytämään oman itsensä kauneuden ja tasapainon. Bodyflow -harjoituksessa käytetään paljon mielikuvia, visualisoidaan asioita, ajatellaan kolmiulotteisesti, tila on tärkeä samoin ilo ja hyvä mieli.

Janice Redman opastaa Tarja Nybergiä tekemään liikkeet puhtaasti

Bodyflow on yksinkertaisesti ja naiivisti sanottuna muuttanut koko elämäni, siitä on hyötyä kaikessa mitä teen. Esiinnyn sekä muusikkona, että näyttelijänä, ja oman kehon vapautuminen ja vahvistuminen antanut valtavasti energiaa esiintymistilanteissa. Soittaminen, laulaminen, näytteleminen ja opettaminen on helpompaa. Esiintyvän ihmisen on pidettävä huolta fysiikastaan. Mieli ja keho ovat yhtä. Vapaassa kehossa ajatus resonoi ja soi.

lue lisää: www.bodyflow.info

Teksti: Tarja Nyberg/Henrica Fagerlund

Soittamisen iloa pikkubassokilpailuissa

Aamuhämärissä lauantaina 10.11.2007 Länsi-Helsingin musiikkiopiston pihaan alkoi ilmestyä tyttöjä, poikia ja isoja soittimia. Nuoret basistit huolto- ja kannustusjoukkoineen saapuivat tasaisena virtana pikkubassokisoihin, ja ilmassa oli suuren musiikkijuhlan tuntua.

Kilpailijoille oli varattu lämmittelyä varten luokkia eri puolilta musiikkiopistoa, ja pian ainakin joka toisen oven takaa kaikuivat basson sävelet. Salissa ehdittiin soittaa viime hetken kenraaliharjoitukset. Käytävällä koettiin monia iloisia jälleennäkemisiä, kun kesän musiikkileireiltä tutut ystävykset kohtasivat Munkkiniemen alkutalvessa.

Vauhdikas aloitus

Estradille astuivat ensiksi aloittelijat, ja kisa lähti käyntiin niin vauhdikkaasti, ettei tuomaristokaan ehtinyt esittäytyä. Tuomaristoon kuuluivat Tarja Nyberg, Sami Koivukangas ja Panu Pärssinen.

Aloittelijoiden sarjassa kuultiin monenlaista ohjelmistoa Ostakaa makkaraa -sävelmästä Paciuksen Maamme-lauluun, ja Griegin Vuorenkuninkaan luolasta siirryttiin Schumannin Iloiseen maamiehen säveliin. Nuorin osallistuja oli ehtinyt soittaa bassoa pari kuukautta, ja oli jo päässyt mukaan kilpailuihin! Meidän perheen jännitys tiivistyi juuri tässä sarjassa, johon osallistui myös 9-vuotias Erasmus. Viime päivät hän oli hionut kilpailukappaleita kotona kuumeisesti isoveljen säestyksellä. Perheen kilpailija myönsikin, että perhosia lenteli vatsassa, mutta omasta soitosta jäi silti hyvä mieli, ja oli hauskaa istahtaa yleisön joukkoon kuuntelemaan toisia esiintyjiä.

Taitureita ja huikeita tulkintoja

Ala-asteikäisten sarjassa nuorten basistien ohjelmisto muuttui entistä vaihtelevammaksi, ja sarjassa koettiin vaikuttavia hetkiä. Juuri opittu vibrato toi muutamiin kappaleisiin oman säväyksensä. Sarjassa kuultiin innostunutta musisointia Schubertin Kehtolaulusta Hauta-Ahon Virtuoosikappaleeseen.

Yläasteen sarjassa esiintyi joukko hienoja taiteilijoita, joilla oli tekniikka hallussaan, ja soittamisen ilo heijastui yleisöönkin. Oli kiehtovaa seurata, miten aidosti monet nuoret muusikot nauttivat soittamisesta. Tässä sarjassa kuultiin kappaleita Teddy Bears Picnicistä Brahmsin Kehtolauluun ja Giovanninon sonaatista Pirates of the Carribbean -teemaan. Bottesinin Teema ja variaatioita kuultiin peräti kolmena eri tulkintana!

Lukioikäisten sarjan kolme osallistujaa olivat Länsi-Helsingin musiikkiopiston entisiä ja nykyisiä kasvatteja, ja Galliardin Adagiosta ja Allegrosta siirryttiin Pizzollan Kichon tyylikkäisiin tunnelmiin ja lopuksi Glieren energiseen Intermezzoon ja Tarantellaan.

Jokainen kilpailija sai ansaitusti ruusun ja diplomin

Ilonpitoa bonussarjassa

Kun tuomaristo vetäytyi miettimään päätöstään, salissa soitettiin bonussarja, johon oli uskaltautunut neljä osallistujaa. Jokainen soitti pikkubassoa omalla tyylillään. Itsekin päätin osallistua kilpailuun roudarien edustajana, vaikka tilanne aika lailla jännittikin. Ajattelin kuitenkin, että olisi mukava päästä edes kerran elämässään soittamaan bassoa yleisön edessä - ystäväni olisivat tästä kuullessaan ällikällä lyötyjä. Kuljetan bassoa selässäni nyt toista vuotta kodin ja musiikkiopiston välillä (parikolme kertaa viikossa), joten soitin on tullut tutuksi. Salaa olen alkanut myös harjoitella kappaleita Pikku Basisti ykkösestä - ja vähän kakkosestakin. Silloin kun perheen varsinainen basisti on koulussa.

Oman vuoroni jälkeen Jiri Parviainen soitti lennokkaan sävellyksensä, ja sen jälkeen esiintyi kilpailija Ilmari Apajalahden pikkusisko Kerttu, joka myös on kotona saanut kuunnella bassoharjoittelua. Sarjan hyväksi päätteeksi Juha Kleemola esitti Black Sabbathin Paranoidin. Niinhän siinä kävi, että Kerttu voitti yleisöäänestyksellä ansaitusti bonussarjan ja sai palkinnoksi amerikanraudan!

jatkuu...

Sähköistä jännitystä

Varsinaisen kilpailun tuloksia odotellessa saliin laskeutui sähköinen jännitys niin kuin kilpailuissa kuuluukin. Tuomariston tehtävä ei ollut helppo. Kuten puheenjohtaja Tarja Nyberg totesi, jokainen esiintyjä kosketti niin tuomaristoa kuin yleisöä persoonallisella soitollaan ja tulkinnallaan, mutta koska nyt oltiin kisoissa, tuomaristo halusi löytää jokaisesta sarjasta voittajan. Ihailtavan tasapuolisesti tuomarit osasivat kiitellä ja kannustaa jokaista osallistujaa. Aloittelijoiden sarjan voitti Erasmus Envall, ala-asteikäisten Niilo Savukoski, yläasteikäisten Venla Mustonen ja lukiosarjan Otto Tolonen.

Palkintojenjaon aikaan tunnelma salissa muuttui kodikkaaksi riemuksi, kun osallistujat ja taustajoukot onnittelivat toisiaan. Myös meidän perheeseemme kilpailuista jäi todella hyvät muistot. Oli mukava kuunnella eri-ikäisiä innostuneita ja taitavia soittajia, ja poikanikin taisi saada uutta puhtia omaan harjoitteluunsa. Bravo pikkubasistit!

Tittamari Marttinen,
basistin äiti

"Soittakaa paranoid!"

T U L O K S E T

Aloittelijat:

1. palkinto: Erasmus Envall 50 euroa
2. palkinto: Ylva Sjölund 25 euroa

Urheus/Peloton palkinto: Jasmin El-Ramahi
Paras Vuorenpeikko tulkinta: Antton Karvinen

Kaikki kilpailijat, Ursula Snellman ja Rasmus Sarkanen mukaanlukien, saivat myös karkkipussin

Ala-asteikäiset:

1. palkinto: Niilo Savukoski 100 euroa
2. palkinto: Henri Sertti 50 euroa

Pikku Basisti 2 -kirjan saivat Hiski Ruuska, Niilo Laiho sekä Elisa Jokinen

Yläasteikäiset:

1. palkinto: Venla Mustonen 150 euroa
2. palkinto: Helka Seppälä 75 euroa

jaettu 3. palkinto: Maria Krykov, Heidi Rahkonen sekä Ilmari Apajalahti 50 euroa

20 euron stipendin ja karkkipussin saivat Paulina Pirkola, Sarah Lilius, Joel Högnabba ja Iikka Järvi

Lukioikäiset:

1. palkinto: Otto Tolonen 200 euroa
2. palkinto: Erik Michelsen 100 euroa

Aleksis Kiviniemi sai 20 euroa ja karkkipussin

Mukavaa ja jännää pikkubassokilpailuissa

Bassotäti: Venla Mustonen, soitit aivan ihanasti ja hurmasit yleisön sekä tuomariston iloisella ja tyylikkäällä soitollasi. Miten alunperin keksit aloittaa bassonsoiton?

Venla: Kakkosluokalla pyrin musiikkiluokalle ja siinä sitten piti myös alkaa päättää, että minkä soittimen oikein ottaa. Olin silloin semmoisessa musiikkivalmennuskerhossa, jossa kävi silloin tällöin oppilaita opettajineen esittelemässä meille eri soitinvaihtoehtoja. Kun siellä näin kerran kaikkien pikkupillien jälkeen fagotin, lähti tietysti siinä heti hyrräämään ajatus jostain mahdollisimman isosta ja näyttävästä.
No, kontrabasistia meille ei tullut esiintymään hartaista toiveistani huolimatta, mutta pääsimme kerran katsomaan opettajani Kari Räsäsen silloisen luokan yhteistuntia ja olin aivan haltioissani bassojen soinnista. Seuraavana syksynä aloitinkin opintoni Räsäsellä, kuten myöskin basson soiton luokkamme puhaltimista koostuvassa orkesterissa.

BT: Kuinka kauan olet soittanut bassoa?

Venla: Soitan kontrabassoa viidettä vuotta. Pienempänä (6-7v) soitin puolitoista vuotta viulua, mutta se tyssäsi varmaankin siihen, että olin liian pieni, enkä pystynyt ottamaan soittoa tosissani. Olen soittanut jossain vaiheessa myös pianoa, että onhan näitä nyt kokeiltukin.

Pari vuotta sitten sain innostuksen aloittaa viulunsoiton uudestaan basson ohella. On kiva osata soittaa myös sellaista enempi ketterää soolosoitinta, kuten viulu, enkä ole yhtään katunut viulunsoiton aloittamista, vaikka se tekeekin aikataulusta vielä kiireisemmän. Tasosuoritus kolmosta bassolla ollaan tässä pitkin vuotta valmisteltu ihan rauhakseen ja oikeastaan juuri tänään sain tehtyä asteikko-osion tutkinnosta. Muu osio saadaan pois alta sitten parin viikon päästä.

BT: Miltä tuntui osallistua pikkubassokilpailuun? Jännittikö?

Venla Mustonen ilahdutti kuuntelijoita iloisella soitollaan

Venla: Oli tosi mukavaa ja jännää osallistua kilpailuun. Ihan mahtavaa nähdä kerralla noin paljon taitavia basisteja ja kuulla hienoja biisejä! Opin paljon tuolla reissulla ja hauskaa oli. Hieno juttu, että tällaisia järjestetään!

BT: Kerroit, että opettajasi on Kari Räsänen. Millainen opettaja hän on?

Venla: Kari Räsänen soittaa Joensuun kaupunginorkesterissa ja käy viikonloppuisin Kuopiossa opettamassa bassonsoittoa. Kari on mukava, kannustava ja valtavan hyvä opettaja! Parempaa ei voisi ikinä toivoa. Ihan yliluonnollista, että kukaan jaksaa opettaa tällaista rämäpäätä ilman hermoromahduksen partaalle joutumista. Iso hali Karille!

BT: Mikä on parasta bassonsoitossa?

Venla: Kun on hyvä päivä ja basso soi nätisti. Sitä paitsi kun soittaa orkestereissa, jotka tekevät reissuja, pääsee näkemään maailmaa ja ties minne hienoihin paikkoihin. Ensi kesänä pääsen huikealle soittomatkalle New Yorkiin Kuopion Haapaniemen nuorisopuhallinorkesterin kanssa! Toissa kesänä olimme samaisen orkesterin kanssa Irlannissa.

BT: Tähtäätkö johonkin bassonsoitolla, esim ammattiopintoihin?

Venla: Tähtään soitossa uusiin haasteisiin ja siihen, että soittaminen olisi kovan harjoittelun lisäksi myös mukavaa ja rentoa ajanvietettä. Olen saanut kokea soittoharrastuksen aikana niin mukavia ja palkitsevia hetkiä, että jo niiden toivossa jaksaa soittaa, vaikkei basson raahaaminen aina tietysti maistukaan. Ammattiopinnot kuulostavat vielä tosi kaukaisille, mutta eihän sitä koskaan tiedä.

BT: Harrastatko jotain muutakin?

Venla: Olen tietysti yrittänyt harrastaa liikuntaa muutenkin, kuin basso selässä, vaikka aika ei tahdo ikinä sitten riittää millään. Kolme orkesteria ja kaksi soitinta koulun lisäksi teettävät varmasti riittämiin töitä jokaiselle viikonpäivälle ja vapaa-ajallekin. Aloitin kuitenkin viime keväänä tanssissa käynnin kerran viikkoon ja se on tuntunut todella mukavalle. Tanssiessa voi unohtaa hetkeksi kaikki stressaavat asiat, pitää hauskaa ja harrastaa liikuntaa todella mahtavassa muodossa! Kävisin tanssimassa varmasti useamminkin, jos vain olisi aikaa. Tällä hetkellä tanssin show-tanssia. Pidän myös laskettelusta, hiihdosta ja muista talvilajeista, sekä sulkapallosta.

Spelglädje på kontrabastävlingen

Vid morgongryningen, lördagen den 10.11.2007 började flickor, pojkar och stora instrument dyka upp på Länsi-Helsingin musiikkiopistos gård. Unga basister med hejarklack strömmade in till kontrabastävlingen och luften dallrade av musikfest.

Tävlarna hade fått uppvärmningsklasser på olika håll av musikskolan och snart hördes kontrabasbrum bakom varannan dörr. I salen pågick sista minutens genrep och i korridorerna klingade ivriga hälsningar då basisterna stötte på gamla bekanta från olika sommarläger.

Fartfylld inledning

Först klev nybörjarna fram på estraden och tävlingen satte i gång med sådan fart att juryn inte alls hann presentera sig. I juryn satt Tarja Nyberg, Sami Koivukangas och Panu Pärssinen.

I nybörjarklassen hördes många sånger, allt från Köp varm korvi till Pacius' Vårt land, Griegs Bergakungasal och Schumanns Glada lantman. Iloiseen maamiehen säveliin. Den yngsta t'vlaren hade hunnit spela kontrabas ett par månader och hade redan kommit med i tävlingen! Vår familj spände sig mest i denna klass, eftersom vår 9-åriga Erasmus deltog. De senaste dagarna hade han filat på sina tävlingsstycken till storebrors ackompangemang. Familjens tävlare medgav att han hade fjärilar i magen, med efter spelandet var han nöjd och satte sig gärna för att lyssna på de anda spelarna.

Virtuoser och fina tolkningar

Programmet blev ännu mångsidigare då lågstadieklassen kom igång. Det nyss lärda vibratot gav sin glans i endel stycken. I klassen hördes ivrigt musicerande från Schuberts Vaggvisa till Hauta-Ahos Virtuoosikappale.

I högstadieklassen uppträdde en lång rad duktiga konstnärer med bra teknik och spelglädje. Det var fascinerande att följa med hur öppet många av tävlarna njöt av att spela. I denna klass hördes stycken från Teddy Bears Picnic till Brahms Vaggvisa och från Giovanninos sonat till Pirates of the Carribbean -tema. Bottesinis Tema och variatoiner hördes hela tre olika tolkningar!

Gymnasieklassens tre deltagare var Länsi-Helsingin musiikkiopistos föredetta och nuvarande elever, och de spelade från Galliardis Adagiosta och Allegrosta via Pizzollas Kichos stiliga stämning till Glieres energiska Intermezzo och Tarantella.

Skoj i bonusklassen

Medan juryn dragit sig för att göra sina beslut spelades bonusklassen i salen. Fyra deltagare hade vågat sig med. Var och en spelade med egen stil på en minibas. Själv bselöt jag mig för att delta som representant för alla roudare, fastän situationen kändes nervös. Tänkte att det skulle vara trevligt att ens en gång i livet uppträda inför publik – vad skulle inte mina vänner säga om det! Är kontrabassläpare för andra året, så instrumentet har blivit bekant. Har i smyg övat på stycken ur Pikku Basisti ettan – och lite från tvåan också. Bara då när familjens basist är i skolan.

Efter mig spelade Jiri Parviainen sin fartfyllda komposition och sedan uppträdde tävlaren Ilmari Apajalahtis lillasyster Kerttu, som också hade hemma lyssnat på kontrabasövning. Som efterrätt spelade Juha Kleemola Black Sabbaths Paranoid. Och så gick det att Kerttu vann publikomröstningen och fick en bil som pris!

Elektrisk spänning

En elektrisk spänning fyllde salen under väntandet på domarna, precis som det ska. Juryns uppgift var inte lätt. Såsom ordförande Tarja Nyberg sade, hade varja spelare berört både domarna och publiken med sin personliga tolkning, men eftersom detta var en tävling, ville juryn också hitta en vinnare för i klasser. Domarna gjorde en lyckad prisutdelning med många tack och uppmuntran. Erasmus Envall vann nybörjarklassen, Niilo Savukoski lågstadieklassen, Venla Mustonen högstadieklassen och Otto Tolonen gymnasieklassen.

En hemtrevlig glädjeyra spred sig då alla tävlare med familj grattade varandra. Vår familj fick väldigt trevliga minnen av denna tävling. Det var givande att lyssna på spelare i olika åldrar med olika stycken och min son tycktes också få med fart på sitt övande. Bravo minibasister!

Tittamari Marttinen,
basistmamma

Jättekul och spännande på kontrabastävling

Kontrabastanten: Venla Mustonen, du spelade jättefint och charmade både publiken och domarna. Hur kom du på att börja spela just kontrabas?

Venla: När jag gick på tvåan sökte jag till musikklassen och då sku man också bestämma vad man ville spela. Jag gick då i en förberedande musikklubb och dit kom imellanåt elever och lärare för att visa upp olika instrument. När jag efter alla småpipor såg en stor fagott, började tanken om ett stort och stiligt instrument snurra på.

Nå, ingen kom med kontrabas, trots mina ivriga önskemål, men en gång fick vi gå och lyssna på när min lärare Kari Räsäsen höll klasstimme åt sina dåvarande elever. Jag blev alldeles begaistrad av kontrabasarnas klang. Nästa höst började jag sen spela kontrabas för Räsänen och i musikklassens blåsorkester.

KT: Hur länge har du spelat kontrabas?

Venla: Jag spelar nu för femte året. Som yngre (6-7 år) spelade jag violin i ca 1,5 år, men det sa stopp för jag var nog för liten och kunde inte ta det på allvar. Sen spelade jag piano också ett tag, så visst har man ju prövat på ett och annat. För ett par år sedan började jag spela violin på nytt som bi-instrument. Det är helt skoj att spela på ett litet och kvickt soloinstrument. Just nu håller jag på att förbereda mej inför nivåprov 3 på kontrabas. Just idag fick jag skalorna avklarade, resten blir om ett par veckor.

KT: Hur var det att tävla? Pirrigt?

Venla: Det var jättekul och spännande att tävla. Fantastiskt att se så många begåvade basister och höra så många fina stycken på en gång! Jag lärde mej massor. Fint att sådana här tävlingar ordnas!

KT: Du berättade att din lärare är Kari Räsänen. Hurdan är han?

Venla: Kari Räsänen spelar i Joensuu stadsorkester och åker på veckosluten till Kuopio för att undervisa. Kari är en trevlig, uppmuntrande och jättebra lärare! En bättre lärare kunde man inte önska sej. Helt övernaturligt att någon ens orkar undervisa en sådan här busunge utan att få på nerverna. En stor kram åt Kari!

KT : Vad är bäst med att spela kontrabas?

Venla: Då det är en bra dag och basen klingar fint. Dessutom får man resa när man spelar i orkestern. Nästa sommar slipper jag på en mäktig orkesterresa till New York med Kuopios Haapaniemi ungdomsblåsorkester! Förra sommaren var vi till Irland med samma orkester.

KT: Siktar du på något särskilt med kontrabasen? Proffsstudier?

Venla: Jag siktar på nya utmaningar och på att spelandet skulle vara förutom hård övning också ett roligt och avslappnat tidsfördriv. Jag har fått uppleva så många trevliga och givande stunder att redan det motiverar att spela vidare, fastän kontrabassläpandet inte alltid är det roligaste. Proffsstudier låter väldigt avlägset, men man vet ju aldrig.

KT: Har du några andra hobbyer?

Venla: Jag har försöker hinna med olika motionsformer, förutom då med kontrabas på ryggen, fastän tiden inte vill räcka till alls. Tre orkestrar och två instrument plus skolan fyller vardag och fritid snabbt. Förra våren började jag ända med dans en gång i veckan och det har kännts roligt. När man dansar kan man för en stund glömma alla stressande saker, ha roligt och motionera med samma! Jag skulle säkert dansa mycket oftare om det bara fanns tid. Just nu dansar jag show-dans. Jag gillar även slalom, skidning och andra vintersporter samt badminton.

Myydään

Paul Blanchardin vuonna 1887 Lyonissa rakentama ¾-kontrabasso. Ketterä soitettava ja rikkaan soundimaailman omaava. Mensuuri 102,5, tasapohjainen, ”Otto Rubner” -malliset hartiat, titaanistakkeli. Hp. 15 000e, hinnasta voidaan sopia. Basso sijaitsee parhaillaan Sibelius-Akatemian R-talon bassoluokassa ja sitä saa tulla soittelemaan tai voi viedä mukanaan kokeiluunkin. Ota yhteyttä Henrica Fagerlundiin, puh 050-4416379.

Säljes

¾-kontrabas byggd av Paul Blanchard år 1887 i Lyon. Lättspelt och bred klang. Mensur 102,5, platt botten, ”Otto Rubner” -formad, titanstackel. Priset 15 000e kan diskuteras. Basen finns i basklassen i R-huset på Sibelius-Akademin. Kom gärna och provspela! Henrica Fagerlund 050-4416379.

Soitin Laine

– jo 75 vuotta basistin asialla!

Kieliuutuuksia...

Pirastro Evah Pirazzi –sarja	180 €
Thomastik Belcanto –sarja	160 €
Velvet Garbo –sarja	265 €
Velvet Compass 180 suite –sarja	285 €

... ja vanhoja suosikkeja:

Obligato-sarjat	149 € /kpl
Spirocore-sarjat	130 € /kpl

Jousikotelot:

(hinnat voimassa vuoden 2007 loppuun - mainitse klubijäsenyys tilatessasi)

Yhdelle jouselle	35 €
Kahdelle jouselle	45 €
”Jousiviini” kieltenpitimeen	39 €

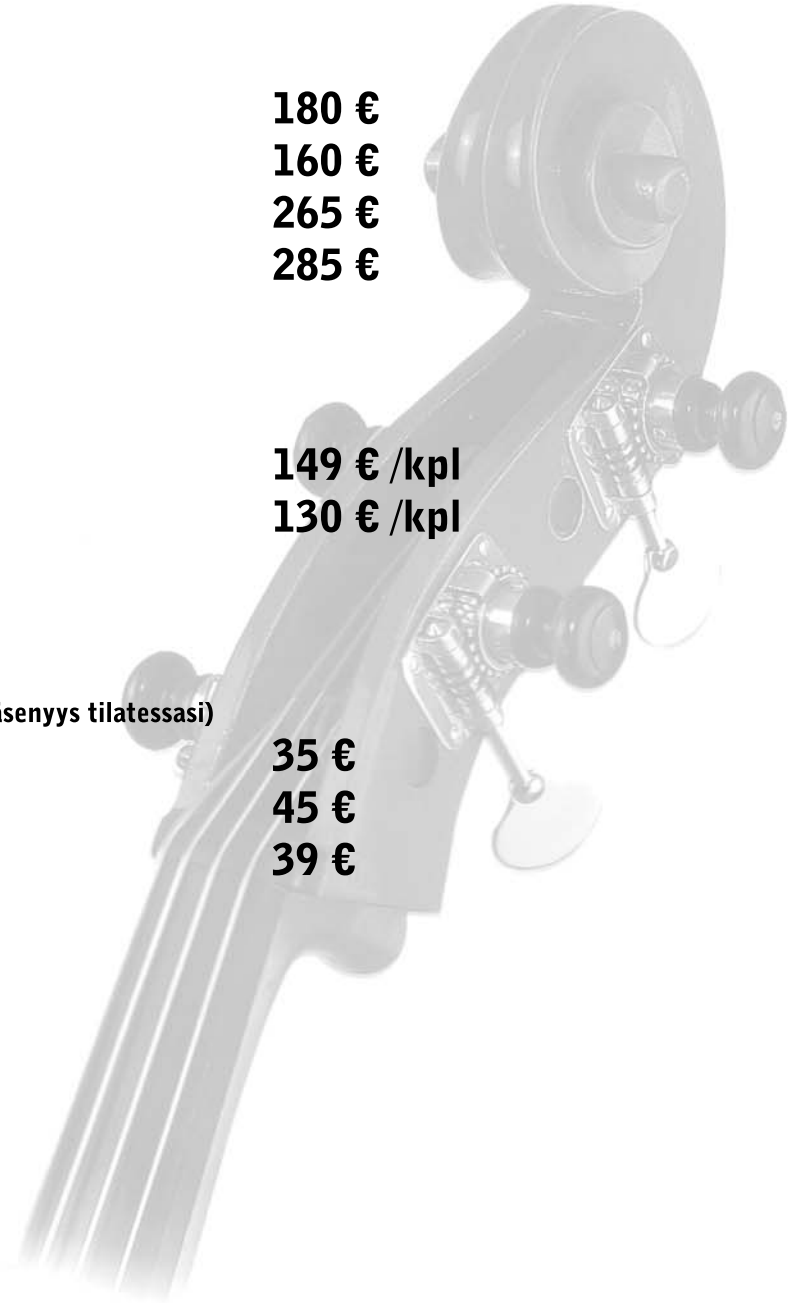

SOITIN Laine SINCE 1931

TURKU: Maariankatu 10 / 20100 Turku puh. 02-2761 636 www.soitinlaine.fi
HELSINKI: Pohj.Rautatiekatu 11 / 00100 Helsinki puh. 09-4366 840 katri.pajala@soitinlaine.fi

CARBOW · dörfler Bogen · THOMASTIK-INFELD VIENNA · PIRASTRO · Raesold · La Bella · D'Addario · SAVAREZ · soundwear.com · SCHERTLER · JARGAR STRINGS

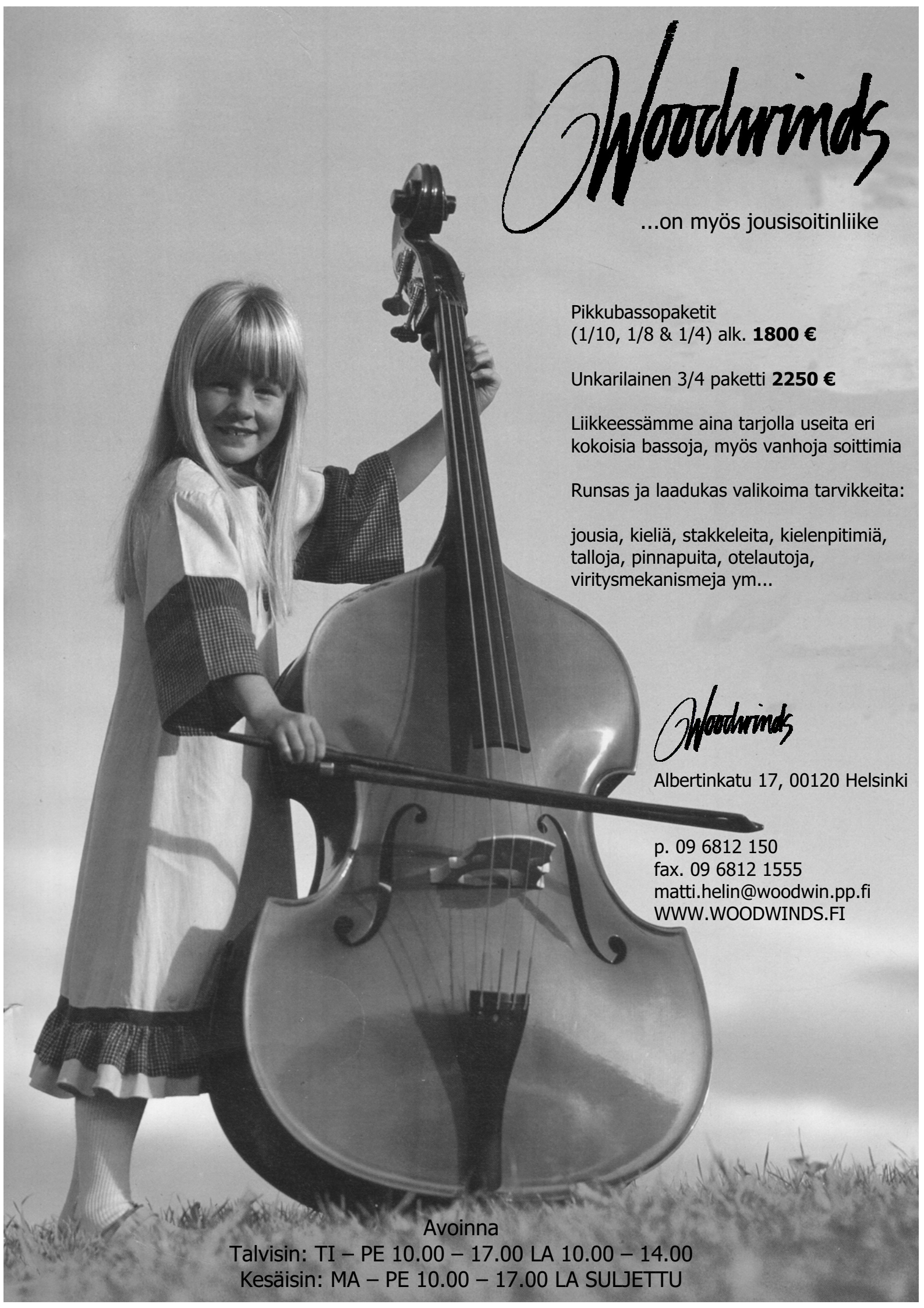
Woodwinds
...on myös jousisoitinliike
Pikkubassopaketit
(1/10, 1/8 & 1/4) alk. **1800 €**
Unkarilainen 3/4 paketti **2250 €**
Liikkeessämme aina tarjolla useita eri kokoisia bassoja, myös vanhoja soittimia
Runsas ja laadukas valikoima tarvikkeita:
jousia, kieliä, stakkeleita, kielenpitimiä, talloja, pinnapuita, otelautoja, viritysmekanismeja ym...
Woodwinds
Albertinkatu 17, 00120 Helsinki
p. 09 6812 150
fax. 09 6812 1555
matti.helin@woodwin.pp.fi
WWW.WOODWINDS.FI
Avoinna
Talvisin: TI – PE 10.00 – 17.00 LA 10.00 – 14.00
Kesäisin: MA – PE 10.00 – 17.00 LA SULJETTU